

EL CONGRÉS DELS POPULARS

Anna Grau
MADRID

Les quatre ponències del congrés del PP presentades ahir apunten en el seu conjunt a un enfortiment de l'Estat i a un enduriment penal de la lluita anti-terrorista.

El PP vol enfortir l'Estat i les penes pels delictes contra la convivència

Políticament, les ponències més rellevants són la que desenvolupa el concepte de "patriotisme constitucional", a càrrec de Josep Piqué i María San Gil, i la que analitza el paper de l'Estat al segle XXI, signada per Pilar del Castillo i

Gabriel Elorriaga. En realitat, tots dos textos es complementen per definir un horitzó molt més bel·ligerant en la defensa del paper de l'Estat com a garant de la seguretat davant l'amenaça terrorista.

Piqué i San Gil defensen el pacte antiterrorista promogut per PP i PSOE com una expressió poc menys que emblemàtica del "patriotisme constitucional" que prediquen. D'altra banda, la ponència de Del Castillo i Elorriaga convida a enfortir l'Estat des de tots els àmbits, i convida les comunitats autònomes a abandonar discursos reivindicatius –presentats com a anacronismes propis dels anys setanta– i entrar en canvi en una nova era de cooperació i coresponsabilitat amb el govern central.

S'afirma que "el cop assetat a la democràcia americana, representat en la destrucció de les Torres Bessones, ha enfortit a tot el món els Estats com a comunitat política bàsica, posant de manifest la seva necessària existència i la

seva plena vigència". I s'afegeix: "Hem comprovat que és a l'Estat on els ciutadans i la resta d'institucions adrecen les seves demandes quan veuen amenaçada la seva convivència i llibertat".

Més eficiència

Això mena amb naturalitat els ponents populars a apostar perquè l'Estat recuperi les seves funcions bàsiques i les exerceixi amb "més eficiència", especialment quan es tracta de vetllar per la seguretat dels ciutadans. Es demana obertament un "replantejament" de les penes per als delictes "que produeixen més danys a les persones i amenacen més la convivència", això és, tots els relacionats amb el terrorisme.

A tall de pista, s'apunta la conveniència de considerar la reincidència com un agreujant penal important, abarçant ja totes les gammes de la delinqüència organitzada.

L'aposta popular per enfortir políticament més l'Estat i visualitzar més el seu poder

no es fa extensiva al camp econòmic; totes les ponències posen l'accent en el centre reformista com a divisa ideològica invariable. "Governar és reformar", s'arriba a afirmar. Sobretot la ponència *Cap a la nova societat de la plena ocupació i les oportunitats*, de la qual són autors Elvira Rodríguez i José Manuel Soria, avisa que el PP continuarà amb la seva onada reformadora i liberalitzadora. S'assegura que l'Estat intervencionista –en les qüestions econòmiques– no té futur, i que la seva tasca més noble és obrir camí a la iniciativa privada.

Creix el 'sanedrí' popular

Menció diferencial mereix la ponència d'estatuts, signada per Ana Mato i per Ángel Acebes, a qui moltes veus apunten com el més probable beneficiari d'una de les novetats estatutàries: l'eliminació del topall que fins ara limitava a tres el nombre de vicesecretaris generals del PP. Acebes té molts punts per ser el quart.

Manuel Vázquez Montalbán

Saló de Lectura,

EL PROGRAMA DE BTV ON ELS PROTAGONISTES SÓN ELS LLIBRES. PRESENTAT PER EMILIO MANZANO.

Dimecres a les 22.15 h a BTV

Patrocinat per:

Diputació
Barcelona
xarxa de municipis

BTV

Oberta als llibres

MIQUEL ANGLARILL

Pujol sosté que el vent que bufa a Espanya i a Europa no va a favor de l'autogovern

► El president de la Generalitat va advertir ahir que "el vent que bufa" tant a Espanya com a Europa no va a favor de l'autogovern i va acusar l'executiu espanyol de formar part d'aquells que intenten "desmantellar" el paper de les regions i les nacions sense Estat a Europa. Jordi Pujol va fer aquestes reflexions durant el tradicional dinar de Nadal que ofereix cada any a la premsa catalana.

Malgrat aquests auguris negatius, el presi-

dent es va mostrar optimista pel que fa al futur del país, assegurant que Catalunya pot superar aquesta adversitat perquè "hem resistit situacions molt pitjors que aquesta, amb una situació més precària".

Al dinar també va intervenir per primera vegada la nova degana del Col·legi de Periodistes, Montserrat Minobis, recentment elegida, que va defensar el periodisme objectiu i independent.

PLAERS DE MA VIDA

J.J. Navarro Arisa

ENTRE PARÈNTESIS

Desclot

Dinar a Pujol's

Jordi Pujol acaba de celebrar el que diuen que serà el seu darrer dinar de Nadal amb els periodistes. El gremi –un dels tres que, juntament amb el dels polítics, formen l'anomenat Eix del Mal Casolà– estava d'allò més atent amb dues eventualitats. La primera, el discurs del president, que podia culminar amb comiat. I això va moure tanta curiositat sana i malsana, que aquesta vegada protocol i premsa de Presidència es van veure obligats a retallar les demandes d'invitació. La segona, la intervenció de la degana del Col·legi de Periodistes, Montserrat Minobis, que, nits enre, ja havia brillat com l'estel en el sopar de Nadal a peu dret del PSC. Els periodistes assistents, entre copa i copa, i trucada i trucada de mòbil, no paraven atenció i la degana els va deixar anar una bronca còsmica: "Si algú vol anar-se'n, allà té la porta". Caram. I això que no pagava ella...

Expectació, doncs, garantida. I satisfeta, en part. Minobis, en efecte, va convertir la seva intervenció institucional en una sessió de control parlamentari d'elevat to reivindicatiu: "President –va dir–, sempre dieu que avui no toca, però avui sí que toca". "Toca què, Minobis?", va deixar anar Pujol, trencada la somnolència, baixant la barbata lleugerament, per situar els ulls sobre les ulleres. Tocava això. Crítica oberta, el dia que menys tocava, a la gestió del govern de CiU en els mitjans públics de la Generalitat, al davant dels seus directius actuals. Minobis, a més, va aprofitar per reivindicar la Creu de Sant Jordi per a un dels seus predecessors en el càrrec. Petició que va aixecar aplaudiments contundents en el sector de la sala que prèviament, des de la complicitat, ja n'havia estat informat. Alguns dels assistents van remarcar, amb ironia, que la degana a la seu del PSC, com a contrast, només havia criticat el PP. Ai!, aquells discursos de rodolí i caganer de l'exdegà Alsius...

Quan li va tocar, Pujol va llançar pilotes de Nadal fora: "Demani-ho, l'any que ve, a En Mas". El comiat del president? Escàs, com l'àpat: Tiffany's imitat. El servei de càtering dels anys anteriors era tan tradicional que els cambres retreien als comensals no repetir de cansalada. Enguany, canvi cap al disseny. I això que encara no ha arribat Maragall. La sopa i la carn d'olla, insinuats i barrejats, en un primer plat, desestructurat, amb una miqueta de pilota, tres cigrons i dues esquitxades de botifarra. I el brou, servit amb tetera. El segon, pintada minimalista. Si almenys les intervencions parlamentàries haguessin agafat els presents panxaagraits...

El dinar de Nadal em va permetre gaudir del dubtós privilegi

de veure com una persona acompanyava la carn d'olla de l'escudella de festa major amb aquella salsa anomenada quetxup que normalment associem amb salsitxes de plàstic neutronitzat o amb hamburgueses fetes amb carn d'animals que, si els anomenés, podrien ferir la vostra sensibilitat i ultrapassar els límits de la correcció política. Deu ser veritat que l'edat modera els instints, perquè en temps no massa llunyans, la contemplació de l'espectacle d'una pilota –trufada i feta amb conill de vedella i galta de porc– contaminada per la massa viscosa del quetxup (una mena de *chapapote* vermellós) m'hauria fet aixecar de la taula d'una revolada i dir el mateix que Winston Churchill li va dir a Stalin durant un sopar a Ialta l'any 1943: "M'estimaria més que m'arrossegessin fora d'aquest menjador per afusellar-me que no pas participar en un crim, ni que sigui com a còmplice".

Potser algú pensarà que em poso massa transcendent per una mica de salsa agredolça. Al cap i a la fi, a la carn d'olla s'hi pot posar qualsevol salsa: allioli, mostassa, sofregit o una salsa verda molt picant que fan a Itàlia, entre d'altres moltes. Tot i així, he de confessar el meu prejudici contra el quetxup. És un doble prejudici gustatiu i cultural. D'una banda, té un gust agredolç no gens aconseguit, com si fos expressament dissenyat per amagar la fortor de menjars ni massa bons ni massa frescos. El prejudici cultural em ve de dos defectes, l'arrogància i la ignorància. Des de l'arrogància de la mil·lenària saviesa mediterrània en matèria d'adobs i salses, el quetxup sembla un invent molt barroer, fruit de la improvisació i l'atròfia que produeix menjar porqueries. I des de la ignorància donava per suposat que el quetxup era una creació de la civilització nord-americana.

Doncs no. Ni el quetxup és producte de la

El quetxup té un gust agredolç no gens aconseguit

CARN D'OLLA AMB QUETXUP

improvisació, ni és una invenció recent, ni és una aportació dels Estats Units al benestar de la humanitat. És anglès, és antic, té orígens mariners, està efectivament dissenyat per amagar la fortor o la manca de gust dels aliments llargament conservats sense refrigeració i, en els seus orígens, no conté gens de tomàquet. I com que la ignorància es cura amb la informació i la cultura, vaig cercar i trobar una recepta bastant autèntica del quetxup en un llibre del 1785, *The London Art of Cookery*, escrit per un tal John Farley: "El quetxup és molt útil per portar-lo a la mar. Si el feu de la manera següent, es conservarà durant 20 anys. Preneu un galó (4,54 litres) de cervesa vella i forta, una lliura d'anxoves marinades, una lliura de cebes (de les de Figueres) pelades, mitja unça (14,17 grams) de claus d'olor, un quart d'unça de pebre en gra, 2 o 3 arrels de gingebre i 2 quilos i quart de xampinyons grans tallats a trossos. Ho poseu tot en una olla tapada hermèticament i ho deixeu coure fins que estigui reduït a una pasta espessa. Ho filtreu amb un drap, ho deixeu refredar i ho poseu en ampolles que tanquin bé. Es pot portar arreu del món i amb un parell de cullerades barrejades amb crema o mantega n'hi ha prou per fer una salsa per a peix o carn".

I si algú creu que això va bé amb la carn d'olla, serà un plaer totalment respectable. Bon profit i bones festes.

09060

PLAERS DE MA VIDA

J. J. NAVARRO ARISA

Aquests dies de Nadal i Sant Esteve –la llarga vida d'aquest

exemplar de diari que tenni a les mans– el menjar i l'activitat a la cuina adquireixen una gran importància. També demanen una activitat insòlita a persones d'allò més diferents. No faré cap reflexió puritana sobre les possibles desmesures que això pot comportar. Tampoc no insistiré en la blasfèmia implícita a la meva sospita que la deïtat que adorem amb més intensitat en aquesta època és la que viu als nostres paladars i estómacs. A més de ser un pensament primitiu i desagradable, em fa por que en molts casos sigui veritat. I no seré pas jo qui llençi la primera pedra, perquè potser no sóc culpable del pecat de golafreria, però sí d'una irreprimible debilitat per les exquisideses.

Moltes cuines d'ara són erms netíssims on el principal protagonista és el forn de microones i que bàsicament només es fan servir per fer-hi esmorzars apressats i preparar àpats ràpids. Heus ací, però, que el dia de Nadal i el de Sant Esteve, tothom o gairebé tothom vol menjar a casa, i no pas qualsevol cosa. I les magnituds augmenten al mateix temps que el nivell d'exigència. Molta gent que habitualment no cuina gaire o ho fa per molt poca gent es troba que ha tingut a taula sis persones la nit de Nadal, en té dotze el dia de Nadal i en vindran vuit més a dinar per Sant Esteve. Encara no s'ha inventat el nom per la síndrome d'angoixa que això pot produir.

I molta gent no s'hi posa per poc; oh, no. Sembla que ja no n'hi ha prou amb els plats clàssics, tot i que a moltíssimes cases l'escudella i carn d'olla del dia 25 i els canelons del 26 encara són una tradició irrenunciable, i fins i tot exigida pels comensals que no cuinen. Però hi ha gent que normalment amb prou feines pot fer uns espaguetis de sobre i que per Nadal es veu amb cor de cuinar perfectament una recepta de Juan Mari Arzak o de Ferran Adrià que ha llegit en una revista. Santa innocència!

Un col·lectiu que es mereix un homenatge especial en aquests dies de tràfec a les cuines són les cuineres (moltes) i cuiners (pocs) que són mares, àvies i fins i tot besàvies de famílies nombroses (i plenes d'incorporacions) que

PER NADAL, ELS FOGONS SÓN ELS PROTAGONISTES

ATRAFEGATS A LA CUINA

es passen literalment dies a la cuina per fer aquella exquisidesa en la qual són inimitables i que tota la parentela s'ha passat l'any enyorant i demanant. La barreja de joia i resistència al cansament amb què fan front a la tasca m'inspira una gran tendresa, i també una certa estupefacció.

La dèria de la cuina nadalenca ja afecta fins i tot gent molt jove: l'altre dia vaig veure a la tele una recepta molt apanyadeta i a prova de cuiners accidentals. I la gent de la meua banda generacional hi està totalment immersa. Una bona amiga que té una feina molt complicada i de gran responsabilitat afegeix aquests dies a les seves preocupacions la complicada logística que fa falta per preparar un gall dindi (que sempre ha de ser femella) com el que mengen als Estats Units a la seva festa més gran, el dia d'Acció de Gràcies, o d'Acció de Gràcies. Ella ho fa per Sant Esteve i el resultat és veritablement impressionant, però només de sentir explicar com es fa, un es queda esgotat.

I un amic que acaba d'escriure una novel·la que tindrà el plaer de llegir en primícia aquests dies es trobava dimecres aclaparat per l'elaboració de 60 canelons (cinc dotzenes!) per a una colla nombrosa i afamada. Normalment parlem de literatura, política o història, però aquest cop vam tenir una llarga conversa sobre els temps de rostit de les carns, la textura ideal del farciment, els avantatges i desavantatges de posar-hi foie, la consistència de la beixamel i el truc perquè no s'assequin els canelons ja cuits abans de farcir-los i formar-los. Gairebé llepant-nos els llavis (cadascun els seus) ens vam desitjar bon Nadal, bon Sant Esteve i bon profit.

ENTRE PARENTESIS

DESCLOT

Un drac de dos caps

Curiosa ciutat, Barcelona. Tot just no fa una setmana que el nou govern va prendre possessió i la capital s'ha omplert de brames sobre les tensions que li comporta la bicefàlia real (tricefàlia aparent). Jordi Pujol i Artur Mas cohabitaven més o menys bé al Palau de la Generalitat per una convicció compartida: el primer baixava i el segon pujava i, si es trobaven pel camí, se saludaven amb educació. Molt bé. Pasqual Maragall i Josep-Lluís Carod-Rovira pretenen pujar tots dos. Planta: vegem qui es cruspeix a qui. Se saluden en públic amb molta més efusió que Pujol i Mas, però es veu que deixen el vici de la discrepància per a la privacitat. Aquests dies la tensió ha augmentat perquè president i conseller en cap disputen pam a pam el terreny del control dels mitjans de comunicació públics i els fons publicitaris –més importants a Catalunya que els de cohesió i els estructurals europeus–. Amb Miquel Sellarés pel mig, a més, la festa es preveu gloriosa. Els frescos imperials del Saló de Sant Jordi, que semblen de sèrie de cromos de xocolata franquista i que Maragall no repinta perquè els canvis sempre són limitats, s'ho estan passant d'allò més bé amb la parella.

En aquesta passió de forts, Carod-Rovira manté el bon humor. Com es va poder veure en el dinar de periodistes a Palau. (Per cert, als llocs que el protocol reserva per a l'honor, immediatament després de la degana del Col·legi de Periodistes i del director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que flanquejaven el president, hi havia els directors d'*El Periódico* i d'*El País*, perquè ha guanyat el canvi). Allà el conseller en cap va tenir dues puntualitzacions brillants. Quan va acabar el discurs la degana Minobis amb l'expressió "pública" –referida a la televisió–, Carod va brindar "per això mateix, per la república". I després del discurs presidencial, que Maragall va acabar al·ludint a la "no-dependència dels mitjans públics", el conseller en cap la va entomar: "Sí senyor, per la independència", brindant de nou.

Pagava la pena veure els representants dels mitjans del canvi brindant per la república i per la independència. Tan pagats com estan ells amb la monarquia i l'estricta dependència. I pagava també mirar-se la cara del nou president, que devia pensar amb alegria la sort que li ha tocat amb un conseller en cap tan enginyós. He, he.

El nou Govern català → *Les atribucions***Maragall promet mitjans públics «sense dependència del Govern»**

Afirmar que l'objectiu és que aquests organismes siguin «autònoms» a curt termini

EFE/DdeG

BARCELONA

□ El president de la Generalitat, Pasqual Maragall, es va comprometre ahir, en el tradicional dinar de Nadal amb els periodistes, a crear una direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de Catalunya (CCRTV) que permeti un funcionament dels mitjans de comunicació públics «sense dependències» de l'executiu autonòmic.

A més dels directors dels principals mitjans de comunicació de Catalunya, Pasqual Maragall va estar acompanyat a la taula presidencial pel conseller en cap de la Generalitat, el republicà Josep-Lluís Carod-Rovira, i el conseller de Relacions Institucionals i Participació Ciutadana, l'ecosocialista Joan Saura.

El president català va contestar d'aquesta manera a la intervenció de la degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya, Montserrat Minobis, que li va recordar que els tres partits de l'actual executiu (Partit dels Socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds-EUiA) «van assumir» les propostes d'una més gran «potenciació del Consell Audiovisual de Catalunya» i uns «mitjans públics independents».

Autonomia a curt termini

Maragall va reconèixer que és «difícil» parlar de la independència dels mitjans de comunicació i va apostar en una primera instància per a què aquests organismes

Dinar. El president de la Generalitat, Pasqual Maragall, brinda acompanyat per Vicenç Villatoro.

siguin «autònoms» a curt termini.

En aquest sentit, va aclarir que «la voluntat d'aquest govern és que no hi hagi dependència», amb una acció «sense dilació» a partir del pròxim ple del Parlament, que se celebrarà dilluns que ve, amb l'elecció dels nous membres del consell d'administració de la corporació que, al seu torn, hauran de proposar al seu director perquè aquest sigui ratificat pel nou Go-

vern de Catalunya.

Per la seva part, la degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya, després de demanar al president de la Generalitat, Pasqual Maragall, que «aquesta nova legislatura assenti les bases d'uns mitjans públics independents i transparents», va desitjar «sortir» al nou equip de Govern, no sense abans recordar als nous consellers la seva «responsabilitat» per «no decebre la il·lusió i esperança que

genera tota nova situació política».

Montserrat Minobis, que va precedir Pasqual Maragall en la seva intervenció, va advertir el nou Govern de la necessària funció de vigilància i crítica que correspon als mitjans de comunicació, que han de ser «plurals». Tot seguit, la degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya va convidar tots els assistents a brindar pel nou executiu català.

ADMET QUE EL GOVERN HAURIA DE TENIR MÉS DONES**Saura veu «molt possible» que Rafael Ribó sigui el nou síndic de greuges**

EFE/DdeG

BARCELONA

□ El nou conseller de Relacions Institucionals i Participació, Joan Saura, va considerar ahir «molt possible» que el ja exdiputat del Parlament Rafael Ribó sigui el nou síndic de greuges, ja que hi ha «converses avançades» perquè «és un capital polític que Catalunya no pot desaproveitar».

«Rafael Ribó seria un excel·lent síndic de greuges, i el repté és que ha de ser per consens parlamentari» —va afirmar—, encara que «té una talla política que va més enllà de la seva adscripció partidista» i «ha estat una proposta que ha vingut també d'altres partits polítics». Entrevistat a COM Ràdio, Saura va admetre que «en aquest Govern hi hauria d'haver hagut més dones, motiu pel qual és una assignatura pendent que té el Govern encara». «Si ICV-EUiA n'hagués tingut dues de gestió, una era dona segur», va afirmar. «El pro-

blema de la paritat és que, sovint, posar una dona vol dir treure un home que ja hi és, i això costa als partits», va afegir.

D'altra banda, sobre la reforma del Codi Penal que preveu penes de presó per convocar referèndums, Saura va apostar perquè «els grups parlamentaris catalans plantegin una consulta al Consell Consultiu per portar aquesta llei al TC».

Saura també va al·ludir Euskadi i va desitjar «que el nou Govern català sigui una contribució que el PSE variï de posició», i va destacar que al partit «hi ha persones com Odón Elorza que tenen una posició absolutament contrària a la posició del PP i del PSOE a nivell de l'Estat». Amb vista a les eleccions generals de març, es va mostrar «convençut» que ICV-EUiA «seguirà creixent» i va afegir que «el gran repté és aconseguir una majoria d'esquerres de progrés al congrés» per treure el PP del Govern.

PRETÉN CREAR UN PARLAMENT MÉS «EFICAZ I ÀGIL»**Benach vol que el conseller en cap pugui respondre preguntes del president**

EFE/DdeG

BARCELONA

□ El nou president del Parlament, Ernest Benach, va afirmar ahir que les preguntes dirigides al president de la Generalitat per contestar en una sessió de control poden obtenir resposta també del conseller en cap, i les adreçades al Govern pot contestar-les aquest o qualsevol conseller. «Aquí hem de ser absolutament oberts», va afirmar, i va demanar als grups «un esforç d'imaginació i veure la millor manera de plantejar la qüestió, tant pels interessos dels grups com del Govern». En qualsevol cas, va considerar «bo que hi hagi aquest contrast (entre l'Executiu i l'oposició) tan sovint com sigui possible».

En una entrevista a Catalunya Ràdio, Benach va reiterar la seva aposta per fer plens i comissions setmanals, «perquè en

el parlamentarisme modern en qualsevol país d'Europa hi ha una importància més gran de les comissions i es fan plens molt més àgils i eficaços». Els plens setmanals impliquen «reordenar també la discussió en el ple i quin paper tenen les comissions», va afirmar. Per això, el Parlament «ha de reordenar les seves feines, els seus horaris, maneres de treballar i els seus circuits per ser molt més eficaç i àgil».

Adaptar-se al Parlament

Benach va dir que el president de la Generalitat «s'haurà d'adaptar al Parlament» tot i els problemes d'agenda que li suposi aquesta reordenació, perquè «el paper del Parlament s'ha de respectar», si bé «cal adaptar, veure com són les agendes i calendaris, si els controls els fa una setmana el Govern i una altra el president, si aquest pot delegar i quants plens es poden fer», entre d'altres coses. «Tot això ho hem de veure», va afegir.

Salvador Milà diu que Medi Ambient estudiarà com oposar-se al PHN

□ BARCELONA - El nou conseller de Medi Ambient de la Generalitat, Salvador Milà, va assegurar ahir que una de les primeres mesures del seu Departament serà concretar la forma com la Generalitat pretén oposar-se al transvasament de l'Ebre i posar-se en contacte amb el Govern per «obrir un diàleg» i «col·laborar en la redefinició de la política de l'aigua».

Milà, que es va presentar ahir davant els treballadors de la Conselleria, va assegurar que el proper dilluns portarà davant el Consell del Govern la seva proposta sobre el transvasament de l'Ebre i avui mateix enviarà una carta de presentació a la ministra de Medi Ambient amb la intenció de «trencar el gel».

«Volem afavorir una nova cultura de l'aigua i buscar formes de col·laborar amb la resta de comunitats autònomes i amb l'Estat», va afirmar el conseller, que es va mostrar disposat a «dialogar amb qui faci falta i també amb la ministra si em vol rebre».

Milà va recordar que la Comissió Europea «separa el PHN del transvasament de l'Ebre» i va assegurar que no té cap inconvenient que es portin a terme les obres de millora del PHN, encara que s'oposa al transvasament de l'Ebre.

«Si els diners previstos per al transvasament s'inverteixen d'una altra manera es poden solucionar molts dels problemes de subministrament d'aigua de les diferents comunitats autònomes», va afegir Milà. EFE/DdeG

RESTAURANT I PARC D'ATRACCIONS EL MIRADOR*Fin de año 2003-2004***APERITIVOS**

Tartaleta de manzana con gambas
Carpaccio de rape a las finas hierbas
Piña con salmón ahumado
Melón con Jamón de Jabugo
Torradas con mousse de anchoas
Croquetas Baby
Buñuelos de bacalao
Pimientos del piquillo con gambas

MENÚ

1) Còctel de buey de mar relleno de marisco
2) Solomillo de ternera a la brox con guarnición de patatas, cebollitas y setas variadas

POSTRES

Biscuit de almendras con crema inglesa

Cafés y licores

Aguas y refrescos Vinos de Rioja
Cavas Montesquieu brut

Uvas de la suerte y bolsa de cotillón

Baile en nuestro salón con la actuación de «Alma Brava» y disco móvil

PRECIO: 60 € adultos - 30 € niños

PER A RESERVES
972 47 34 08

EL NOU GOVERN

PSC i ERC reequilibren el control de les àrees amb més pressupost

El republicà Manel Balcells entra a l'equip de Marina Geli a Sanitat mentre Pep Mir i Genoveva Català s'incorporen a PTOP i Medi Ambient

A. Balanzà / M. Fernández
BARCELONA

El PSC i ERC van continuar ahir els retocs del pacte tripartit, ara en el nivell d'estructuració dels departaments, i van arribar a un acord per designar dos càrrecs adjunts als consellers de Sanitat i Ensenyament, Marina Geli i Josep Bargalló, de manera que un republicà es convertirà de fet en el número dos de la conselleria socialista i un socialista tindrà el mateix rang respecte del conseller republicà.

Aquest nou càrrec, que fins ara s'havia plantejat en termes de 'viceconselleria' per simbolitzar l'equilibri entre totes dues forces en dues de les àrees de govern amb més pressupost, tindrà finalment una categoria de secretari general perquè s'adeqüi així al reglament de la funció pública. Aquests dos nous càrrecs del govern seran designats oficialment avui mateix en el consell executiu i després seran anunciats, amb la resta de secretaris generals, pel portaveu del govern, Joaquim Nadal, en l'habitual roda de premsa amb els mitjans.

Un d'aquests dos màxims responsables, en aquest cas l'assignat pels republicans a Sanitat, serà Manel Balcells, director mèdic de l'Hospital General de Granollers i tinent d'alcalde d'ERC a la capital vallesana.

Pel que fa a altres conselleries, el departament del Conseller en Cap incorporarà Montserrat Coll, una activista laica favorable a la Conferència Episcopal Catalana, a la direcció general d'Afers Religiosos que depèn de les noves atribucions de Josep-Lluís Carod-Rovira. A Política Territorial i Obres Públiques, s'ha confirmat la incorporació de Pep Mir, exdiputat i veterà col·laborador de Joaquim Nadal, que tindrà com a secretaris sectorials de Planificació i de Mobilitat, respectivament, Oriol Nel·lo i Manel Nadal. La regidora d'ICV a Molins de Rei Genoveva Català serà la número dos de Medi Ambient, la conselleria que encapçala Salvador Milà, i encara no és públic qui es responsabilitzarà de la secretaria general d'Habitatge. Pel que fa a l'altre departament que està en mans d'ICV-EA i que dirigeix Joan

MIQUEL ANGLARILL

Maragall matisa la seva promesa d'independència dels mitjans

► Pasqual Maragall va presidir ahir per primer cop el tradicional dinar de Nadal que ofereix el màxim mandatari català als representants dels mitjans de comunicació al Palau de la Generalitat. En un saló Sant Jordi ple de gom a gom, Maragall va respondre a la intervenció de la degana del Col·legi de Periodistes, Montserrat Minobis, per matisar la promesa electoral d'independència dels mitjans de comunicació i, especialment dels que conformen la CCRTV. El president, acompanyat a la taula del

conseller en cap, Josep-Lluís Carod-Rovira i del de Relacions Institucionals, Joan Saura, va reconèixer que "independència" és "una paraula molt forta" que, vista des de dins del govern, li fa "una mica de respecte". Per això, va preferir parlar de facilitar un funcionament "sense dependències" i, en tot cas, "autònom" del poder polític. També va confessar, en to distès, que no li agraden les pintures històriques del Saló de Sant Jordi, perquè li fan una certa sensació "d'opressió", si bé va garantir que no el repintarà.

Benach revela una conversa amb "algú de Madrid" sobre la mala relació entre el rei i Aznar

Saura, el de Relacions Institucionals i Participació, sona com a possible responsable de la direcció general de Relacions Institucionals l'exdiputada ecosocialista Carme Tolosana, informa **Sònia Pau**. Encara en l'àmbit d'ICV, ahir Joan Saura va qualificar de "molt possible" el nomenament de Rafael Ribó

com a Síndic de Greuges, tal com havia avançat l'AVUI.

La corrua de nomenaments provocarà de manera immediata l'entrada com a nous diputats al Parlament dels candidats del PSC, ERC i ICV que en van quedar a les portes. Amb set consellers que deixaran el seu escó i altres diputats que seran secretaris generals o directors generals, els beneficiats seran socialistes com Roberto Labandera, Maria Àngela Gassó, Joan Galceran, Bernardo Fernández, Juan Manuel Jaime o Teresa Estruch per Barcelona, Esteve Pujol i Martí Sans per Girona i Joaquim Josep Paladella per Tarragona. Com Joaquim Nadal al PSC, Josep-Lluís Carod-Rovira man-

tindrà l'escó a ERC, però Pere Esteve el cedirà a Isabel Nonell, també de la plataforma Catalunya 2003.

D'altra banda, el president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach, va explicar ahir de viva veu el que en determinats cercles polítics és un secret de domini públic: les fortes discrepàncies que hi ha entre el rei Joan Carles i José María Aznar. Va ser en una entrevista a Catalunya Ràdio on Benach va revelar la "baralla" entre el cap de l'Estat i el president espanyol, tot i que sense referir-se al contingut de la visita oficial que va mantenir dimecres, sinó a una conversa anterior amb un conegut. "És una persona que està a

Madrid i que no té res a veure amb el meu entorn polític", va assegurar Benach, sense aclarir qui era l'interlocutor.

Segons aquesta conversa, que Benach es va encarregar de detallar, Aznar posarà fi al seu mandat de vuit anys al capdavant del govern espanyol amb "tres problemes greus": una estratègia equivocada d'aliances a Europa, on "s'ha barallat amb França i Alemanya, que és el pitjor que es pot fer", un problema greu a l'Estat amb Catalunya i Euskadi i el fet que "per acabar-ho d'adobar s'ha barallat amb el rei". A aquesta última discrepància, l'interlocutor del president de la cambra catalana s'hi havia referit com "el final d'Aznar".

DE FIL DE VINT

CONTE DE NADAL

ISABEL-CLARA SIMÓ

Es un dia esclatant d'agost. Pau se submergeix en la nova Piscina Municipal, profundíssima. És un nedador expert. Té els ulls oberts i veu peus agitant-se a sobre seu i cossos escapçats, lívids i joiosos. Ara obrirà la boca i s'empassarà un glop enorme d'aigua. Tothom creurà que és un accident i la família -Berta, tan bonica, i el preciós Joan, tan petit- no patirà pel seu suïcidi, sempre punyent. Només fa vint-i-quatre hores que sap que té càncer de fetge, i es nega a sobreviure com un condemnat al dolor i a una mort lenta. Just en aquell moment, una noia de cabells llarguíssims, despullada, neda ondulant cap a ell; el mira i li somriu; baixa com una fletxa, directa a ell, i amb el dit li assenyala el fetge. És una fada, una aparició, un ésser sobrenatural. Potser ha vingut a guarir-lo? L'aire se li acaba. La fada ha desaparegut. Pau fa impuls i puja a la superfície. Respira a grans alenades. Berta el saluda amb la mà i fa anar la maneta de Joan. Sans i bells, tots dos. A l'altra banda de l'atapeïda piscina, Laura, amb un tanga diminut i els pits nus, corre enjogassada cap a les amigues. "Ho he fet!", crida. Juguen a penyores i a ella li han manat tocar-li el melic a un home a dins de l'aigua. "Ho he fet", s'exalta victoriosa, i riuen. De seguida, recullen les bosses i es vesteixen, embolicades en alegres tovalloles. Ara és Nadal, i Pau es desperta en un llit d'hospital. Tot és confús, la llum és massa forta i l'aire massa calent. Què fa allà estirat? Què ha passat? On és? Que s'ha mort? Aleshores veu una cara, surant a sobre d'ell: és aquella fada misteriosa que se li va aparèixer a dins de l'aigua l'estiu passat. Ara porta els cabells recollits i va vestida tota de blanc. Sembla un àngel. Li somriu, com aleshores, i de nou li toca el fetge, però aquest cop amb lentitud, com si l'acariciés, i després desapareix. Laura, infermera substituïda, li lliura l'informe al metge de guàrdia, resignada a passar el Nadal entre malalts. "El de la 2512 té la ferida ben tancada". "El trasplantament de fetge sembla tot un èxit. Mai no havia vist un procés tan ràpid. Ja veu, Laura, aquest pobre home, tant que ha patit els darrers mesos, i ara és un home nou. Vostè creu en els miracles?". "No, doctor". "Doncs jo, miri, de vegades no entenc què fa que un cos vagi bé i què fa que vagi malament. Ah, i felix Nadal, Laura". "Felix Nadal, doctor", somriu Laura. I a fe que té un somriure lluminós. Màgic.

NON STOP

DE LA INDEPENDÈNCIA A L'AUTONOMIA

MARÇAL SINTES

El dinar amb periodistes que per Nadal ofereix el president de la Generalitat es va produir dimarts i com sempre va parlar primer el degà, en aquest cas degana, del Col·legi de Periodistes. Montserrat Minobis es va declarar il·lusionada i esperançada pel canvi a l'executiu català. Després de referir-se a Maragall com "amic Pasqual", va recordar a tots i a totes (Minobis invariablement diu benivolguts i benivolgudes, amics i amigues, companys i companyes) el compromís del tripartit de garantir la independència dels mitjans de comunicació públics. L'"amic Pasqual" va respondre, davant la general estupefacció, que, bé, des del poder les coses es

veuen diferents, i que, per tant, ara ja no promet "independència", sinó només "no dependència" o "autonomia". Unes hores més tard, al programa de Catalunya Ràdio *Catalunya nit* una oient expressava la seva inquietud pel que pogués passar amb TV3 i la mateixa Catalunya Ràdio. La dona, votant d'ERC, temia que el nou govern esguerrí aquests dos mitjans, que, dit sigui de passada, constitueixen un dels èxits més evidents de l'era Pujol. Estaria bé -tot i que per creure-ho cal albergar almenys tanta il·lusió i esperança com la degana- que Maragall no malmetés la feina feta i conjurés la temptació de sumar TV3 i Catalunya Ràdio al ja prou aclaparador exercici mediàtic al seu servei.

VEU EN OFF

SANT JOSEP

IGNASI RIERA

Hereves de les saturnals romanes, i al cor del solstici d'hivern -just a l'hora en què sortim de la llarga i negra nit-, les festes de Nadal sempre em retornen al nen que porto a dins. Que el sol que il·lumina i venç les tenebres sigui, en la tradició cristiana, un infant és, si més no, una aportació mitològica estimulante. Cada Nadal recomano la lectura i l'audició d'uns quants clàssics: des del *Pessebre* de Pau Casals i Joan Alavedra, al *Poema de Nadal* de Sagarra, passant pels *Onze Nadals i un Cap d'Any*, de J.V. Foix, i els poemes de retorn al mite de la innocència perduda de Pere Quart. I, so-

bretot, recomano l'antologia de Joan Amades de nades tradicionals catalanes, petita meravella de poesia popular, pedretes al camí del nostre itinerari vital. Si m'impressiona el reflex de la fam i del fred col·lectius,

que porten els nostres avantpassats a portar abrics i menjars al nou-nat, hi ha una figura que sempre em sorprèn: la de Josep, espòs de Maria, pare putatiu (que d'aquí ve *Pepe*) de Jesús. No és estrany que la sensibili-

tat popular es preocupi pels dubtes raonables de sant Josep, a qui el folklore descriu sovint com el "pobre sant Josep". De la devoció al sant en tenim un monument, sempre inacabat -com els dubtes sobre qui l'inspira- de la Sagrada Família de Gaudí. Al llarg dels anys t'adones que no et pots refiar gaire ni dels prepotents ni dels dogmàtics que ho saben tot i que no dubten. El dubte és, al capdavall, el camí cap a la saviesa, l'actitud d'aquest ingent personatge secundari, mereixedor de l'Oscar, que es diu sant Josep. Ah! I bon Nadal, sense la paraula *pau* després d'un 2003 tan bèl·lic.

AVUI

PREMSA CATALANA S.A.

JAUME VILALTA
PresidentJOSEP PLANAS
Director financerVICENT SANCHIS
DirectorALBERT SÁEZ
Director adjuntLLUÍS MARTÍNEZ
JOSEP PLAYÀ
Subdirectors

Seccions:

JOAN ARMENGOL
[Economia]IGNASI ARAGAY
XAVIER CESTER
[Cultura i espectacles]TONI BROSA
[Esports]DAVID CASTILLO
[Suplement Cultural]DAVID GONZÁLEZ
[Política]SANTI GONZÁLEZ
[Món]PEPA MASÓ
[Societat]ÒSCAR MONTFERRER
[Comunicació]ALBERT PLA
[Edició]PERE PRATS
[Disseny]MONTSERRAT RIUS
[Documentació]MIQUEL ANGLARILL
[Fotografia]PERE TIÓ
[Opinió]Delegada a Madrid:
ANNA GRAU

Publicitat:

ALBERT BORRÀS

Màrqueting i Comunicació:
CARLES SANTAMARIA

Distribució:

PATRÍCIA TARRIDA

Sistemes:

JOAN SERRA

Recursos Humans:

ÀNGEL LÓPEZ

Administració:

JAUME SERRÀ [comptabilitat]

Centralita	Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
Publicitat	Tel.: 93 316 39 23 - Fax: 93 316 39 25
Subscriptors	Tel.: 93 316 39 14 - Fax: 93 316 39 15
Distribució	Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
Servei al lector	Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 15

Consell de Cent, 425 - 08009 Barcelona

Delegació a Madrid:

Zorrilla, 21, 2N C. - 28014 Madrid
Tel.: 91 521 27 68 - Fax: 91 521 29 37Adreça Internet: <http://www.avui.com>

Impressió: BERMONT

DL: B20.249-1976
DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD

E D I T O R I A L

Mitjans públics “no dependents”

En el tradicional dinar de Nadal que cada any organitza el president de la Generalitat amb els representants del món de la informació de Catalunya, enguany Pasqual Maragall –que s’hi estrenava– va contestar a una al·lusió directa de la degana del Col·legi de Periodistes sobre els mitjans de comunicació públics. Montserrat Minobis es va referir a una petició que un grup de professionals va fer al mateix Maragall durant la campanya, en la qual se li demanava que prioritzés els criteris professionals i l’autonomia de les televisions i les ràdios de titularitat pública en el cas de ser nomenat president. La veritat és que la demanda es va plantejar en un acte de marcat to partidista, que va ser organitzat per un grup de periodistes clarament afins a l’oposició en aquells moments. Periodistes que en aquest país han actuat sempre sense cap mena de complexos a l’hora d’evidenciar les seves filies i fòbies polítiques i fins i tot partidistes. Però, malgrat això, la demanda hi era i també la preocupació.

Ara que Convergència i Unió ja no és al govern de la Generalitat potser ha arribat el moment de poder fer algunes valoracions molt més en fred. Sense les pressions, tot i que en aquest context sembli paradoxal, dels periodistes i els mitjans més hostils –que no més equitativament crítics– amb la gestió de la federació nacionalista. Fa temps que fins i tot l’oposició reconeix que els mitjans públics de la Generalitat han estat un –si no el principal– dels mèrits indiscutibles de Jordi Pujol. Catalunya Ràdio i Televisió de Catalunya presenten un balanç clarament positiu. És cert que hi ha punts absolutament criticables, com ara la desproporció d’algunes plantilles –concretament la de TV3–, el sistema de finançament dels dos mitjans –que ha acumulat un deute excessivament inflat– i alguns projectes que no han reeixit del tot –com ara el nou disseny del Canal 33 i la nova cadena que pretén oferir informació les 24 hores del dia–, però també ho és que el saldo final enlluerna.

Catalunya és un país petit, amb uns recursos i un potencial limitats, que ha aconseguit uns mitjans públics

que són una autèntica referència a tot arreu. Gràcies als seus professionals i també –convé no oblidar-ho– als responsables polítics i periodístics que els han fet com són. Aquesta segona consideració no és tan reconeguda segons on. Contra el que s’ha dit massa sovint, la ingerència del govern de la Generalitat en la televisió i la ràdio públiques no ha estat excessiva. Només cal mirar cap a uns altres models –l’espanyol, l’andalús, el valencià o el basc– per saber fins a quin punt a Catalunya en aquest sentit s’ha treballat d’un altra manera.

Potser aquesta falta d’ingerència i de control s’explica més per la falta de possibilitats per perpetrar-la que per la intenció sincera del govern. Però ha estat així. Qui afirmi el contrari sap que distorsiona la realitat de manera tan interessada com sectària. Només cal fer un ullada als responsables actuals dels programes o dels informatius de Televisió de Catalunya per constatar la falta de sintonia més que evident respecte al projecte polític de CiU. Aquesta realitat s’ha manipulat massa sovint.

Des de l’oposició s’havia demanat fins ara “menys ingerència” i més “independència”. La primera petició sembla que s’havia de fer d’ofici; la segona és, almenys, discutible. Les fórmules que fins ara han proposat els col·lectius representants de la professió i els partits que ara han arribat al govern són molt qüestionables. Deixar els mitjans públics a Catalunya en mans de “la professió” podria voler dir acabar en mans d’una endogàmia corporativa que ideològicament no se situa, sovint, en les mateixes coordenades que la voluntat expressada a les urnes. Si el control polític dels mitjans públics no és efectiu, ¿qui és capaç de trobar una fórmula alternativa que depengui de la voluntat popular, que és, en darrer terme, qui els finança? Més enllà dels interessos corporatius, ¿és possible un debat sincer en aquest sentit?

Pasqual Maragall, que abans havia demanat mitjans “independents”, reivindica ara la fórmula de la “no-dependència”. Un plantejament que no ha irritat gaire els qui fins ara havien plantejat les peticions de “profesionalitat” més agosarades. Potser perquè feien trampa? Però mentre el nou president presenta una nova –i limitada– proposta de canvi, el ball de càrrecs i la rumorologia augmenten. ¿Es pot ara, realment, sense acusacions de complicitat amb “el pujolisme”, i sense segones intencions massa òbvies, obrir un debat sobre la qüestió? ¿Es pot trobat una fórmula que permeti un control polític mesurat i un ample marge de maniobra professional?

TORRE DE GUAITA

VADEMÈCUM (V)

COL·LECTIU J.B. BOIX

Es veia venir que des de Madrid ens arribarien andanades contra l’intent de reformar el sistema de finançament i de reconduir la solidaritat fins a uns límits més equitatius i sostenibles. Justament per això vàrem començar el *Vademècum*, a fi d’ajudar els nostres conciutadans a no deixar-se acovinar pels falsos profetes de la solidaritat. Amb això ja hi comptàvem, tot i que creïem que ho farien els mercenaris de l’opinió publicada i no directament l’encisadora presidenta Esperanza Aguirre, *grande de España* consort i molt més experta en heràldica i golf que no pas en cultura (de ministra va parlar de l’escriptora Sara Mago) i en finançament autonòmic. Però el que no ens esperàvem, tot i que aquesta trista, vella i dissortada pàtria ja ha conegut molts Galinsogues, és que d’entre els nostres propis rengles mediàtics faltarien veus que donessin crèdit a les teories anticatalanes de Gallardònia sense cap mena de rigor

científic i acceptant com a bons els prejudicis centralistes que titllen d’insolidaris els donants que, de tant contribuir a l’interès general, han quedat exhaustos.

Resulta, doncs, que el missatge s’haurà d’orientar també Catalunya endins per als qui viuen aquí destinats i fan no se sap quins mèrits a base de deformar la realitat. Als morros amics de la metròpoli residents a la nostra colònia i als quintacolumnistes defensors de la permanència indefinida d’un *statu quo* absolutament injust i pernicios, els hem de

recordar, per tant, algunes coses. Primera, que contra l’estudi de la Fundació BBVA, que de totes maneres reconeix que Catalunya cau en picat al rànquing de les autonomies quan, en lloc del PIB o riquesa produïda, s’agafa com a criteri la renda familiar disponible després d’impostos, i a l’estudi de la Fundació Funcas de les caixes de tot Espanya. El primer, finançat pel Sr. González, designat pel govern central per fer-se càrrec del banc anteriorment basc, dóna uns resultats. Però el segon, elaborat pel catedràtic J. Alcaide, demostra exactament el contrari, és a dir, que l’espoliació de Catalunya és certa i que s’incrementa cada any. Caldria, doncs, unificar els criteris i la metodologia. Els alemanys dominen a la perfecció aquesta comptabilitat i només caldria demanar-los assessorament per aportar finalment la transparència que el govern central s’ha negat per dues vegades a facilitar malgrat el mandat imperatiu del Parlament d’acabar amb l’opacitat. Per cert, prenguin nota que Madrid ha rebut fins a l’últim any 2,5 vegades més inversions que tot Catalunya i Barajas 5 vegades més que l’aeroport del Prat o bé que, gràcies a Iberia, participada per Caja-Madrid per ordre de la *comunidad autónoma*, Barcelona s’ha quedat sense vols transoceànics. Ah, i que sobre la possibilitat que Catalunya perdi ajuts de la UE, només recordarem que el metro de Madrid es va fer amb fons europeus, però que la línia 9 de Barcelona no, perquè el govern central s’hi ha oposat.